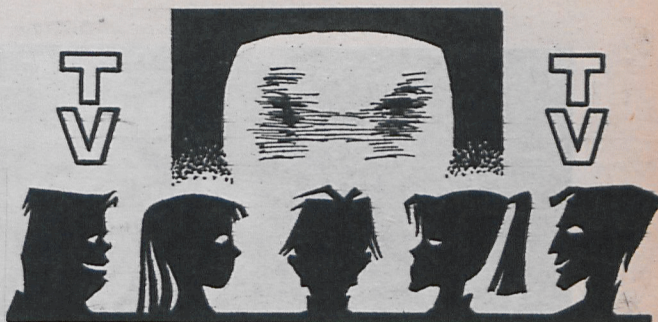

Sikerült a televízió-
nak olyan közlekedő-
edényt szerkeszteni éj-
szakai bemutató céljai-
ra, amelyben nem áll
egy magasságban a szint.
Minek a szintje? — nem
is lehet voltaképp meg-
határozni. Csak annyit
legföljebb, hogy túlnyo-
mórészt valamely híg
anyagé, hogy ne nevez-
zem gorbombán löttynek.

„Véletlenek” gyűjtő-
címmel került egy mű-
sorba három különböző
műfajú, rövid tévéjáték,
amelyek közül főként az
első, Rhys Adrian *Eve-
lyn*-je, tetszett rövidsé-
gében hosszúnak. Mert
elnezegeti ugyan az em-
ber éjszakának évadján,
hogyan gyűjtögeti jeles
méhszorgalommal egy
nőcske az ágyába a fér-
fiakat, de ha a gyűjtő-
getés ennyire lelemény-
telen, mint itt, akkor in-
kább előbb, mint utóbb,
bele lehet unni a néze-
getésébe. A szerző nyil-

VÉLETLENEK

HÁROM TÉVÉJÁTÉK

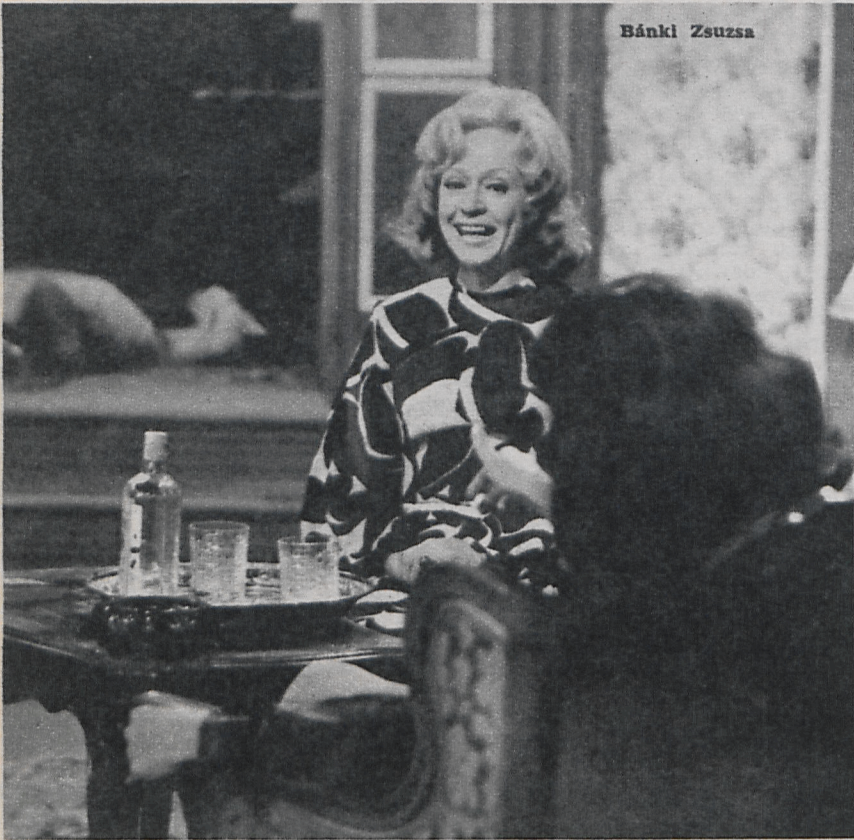
ván az érzelmek divatos
elsivárosodását kívánta
ábrázolni a hosszadal-
mas sztereotípiákkal, az
egyre üresebben ismét-
lődő párbeszédekkel a
férfi és a nő között.
Csakhogy színpad, film,
tévé-játék különös terep
ám: amit itt üresnek kí-
válnak feltüntetni, azt
alaposan meg kell töl-

teni, hogy üresnek has-
son. A kis nő túlnépesé-
dett ágya így bizony
eléggé lakatlan maradt
s valódi párbeszéd, va-
lódí szituációk híján Al-
mási Éva, Sinkó László,
majd Márton András já-
tékának sem sikerült ér-
telmesebb szaporodást
előállítani benne.

A bemutató közös cí-

Almási Éva és Sinkó László

mét adó Véletlenek, James Saunders jelenete, legalább alaphelyzetében emlékeztetett némi groteszk játéokra. Ki is lehetett volna belőle fejleszteni a groteszk nemesebb, ingerlőbb műfaját, ha a három tévédarab rendezője, Hajdufy Miklós, nem szorítja a krimi felé a jelenet hangulatát és a színészek játékát. Holttestek jelenléte és revolverek használata a színen ugyanis nem feltétlenül jelent bűnügyet — lehet az rendőri esetről több is, más is. Saunders szövegéből és szituációjából bizvást ki tudta volna bontani akár Gábor Mik-

lós alakítása, akár Bánki Zsuzsáé vagy Vass Éváé azt a groteszk játékot, amire művecskékjét a szerző szánta s amivel ennek az éjszakai bemutatonak némi gondolatkeringést szerzett volna.

Mert a harmadik játék, Philipp Moeller jelenete, a *Helené férje*, már csak azzal is a tévédarabok tucatárui közé tartozik, hogy témáját, tucat-számra dolgozták már fel s kettőt-hármat közzülie csakugyan világirodalmi színvonalon. Ha valamivel, akkor a semmitmondásával tűnt ki ez a bőbeszédű játék a sorból. Pedig őt szerep-

lője: Szemes Mari, Váradi Hédi, Inke László, Kőmíves Sándor, Koncz Gábor, teljes szinkészletével próbálta a szürkeségét elfeledtetni.

A Papp Zoltán fordításában elhangzott három tévéjátékot a hozzájuk biggyesztett magyarázó szöveg a műsorújságban közös gondolati nevezőre igyekezett hozni, mondván, hogy a Véletlenek nem véletlenül került egy műsorba. De igen. Közös gondolata kívált azért nem lehetett, mert legalább kettőnek belőlük semmiféle gondolata nem volt.

MÁTRAI-BETEGH BÉLA